

якою вимагається, щоб нерухомість, котра надається під заставу, була ліквідна, крім того вона не повинна бути зареєстрована на дітей. Третім є існування вимоги, відповідно до якої платіж позичальника за кредит може становити не більше 40% від сукупного доходу сім'ї. І це тоді, коли середня заробітна плата по Україні складає 2775грн., а найбільший рівень безробіття спостерігається серед молоді, яка претендує на це житло. При цьому позичальнику після завершення угоди кредиту має бути не більше 65р.

Аналізуючи ситуацію, яка склалася на ринку іпотеки, О. Сугоняко пояснив, що кредити, котрі зараз видають банки, у більшості випадків фінансуються з зарубіжних джерел. Це обумовлено тим, що в Україні немає ні джерел поповнення коштів на десять і більше років, ні депозитів на такий термін чи пенсійних фондів, де були б накопичені такі кошти. На його думку, питання, коли нормально буде працювати іпотека, не можна вирішити без зміни економічної політики, для цього потрібно реформувати будівельну галузь. Сьогодні самі будівельники стверджують, що 40% вартості житла – це корупційні побори перед початком будівництва [3].

Загалом, у 2012 р. на іпотечному ринку України відчувається пожвавлення (видано 1000 кредитів, з них 27 – у Львівській обл.). Але це рівень у п'ятеро нижчий за 2008 р. (видано 5351 кредитів). Звідси випливає потреба у доступних іпотечних кредитах для української молоді, оскільки саме вони є цільовою аудиторією даних програм [4]. Для цього, на наш погляд, варто удосконалити законодавчу базу, створити стандартні умови отримання іпотечного кредиту, базу фінансових ресурсів довгострокового використання (більше ніж на 15 р.), розвивати диверсифіковану систему іпотечного кредитування в Україні тощо.

1. Законом України “Про іпотеку” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 2. Іпотечний ринок України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.prostobank.ua> 3. Мізерні відсотки на кредитування житла [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.e-news.com.ua>. 4. Державна іпотечна установа [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ipoteka.gov.ua>

Паньків Х.М.
студ. групи ЕКПм-11
Науковий керівник – асист. Петрушка Т.О.

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ПРОЕКТІВ З РЕСУРСОЗБЕРЖЕННЯ

У сучасних умовах розвитку вітчизняної економіки, коли існує стійка тенденція до зростання цін на більшість видів виробничих ресурсів, зокрема – на енергоносії, важливе значення набуває застосування на промислових підприємствах України проектів з ресурсозбереження.

Рівень споживання енергоносіїв в Україні є практично втричі більшим,

ніж у країнах ЄС, тобто, для виробництва одного й того ж продукту українські підприємства споживають втричі більше енергії, ніж звичайні європейські компанії.

Отже, потенціал для розвитку ефективного використання енергії на українських підприємствах є величезним. Ринок інвестицій у цю галузь в Україні знаходиться на початковому етапі. Але, враховуючи постійне зростання цін на енергоносії, збереження конкурентоспроможності на світовому ринку можливе шляхом зменшення споживання енергії, тобто інвестуючи в ефективне її використання.

Зниження витрат на електроенергію та природний газ, що одразу позитивно відобразиться на доходах підприємства. При цьому зростає конкурентоспроможність підприємства, особливо при зростанні цін на енергоносії. Продуктивність виробництва гальмується неефективними виробничими процесами, що пов'язано із способом використання енергії. Удосконалення останнього автоматично покращує продуктивність та підвищує доходи підприємства. Залежність від цін на енергоносії стає меншою, що в свою чергу зменшує ризики підприємства, підвищує ринкову вартість підприємства. Скорочення енергоспоживання також призводить до скорочення викидів у навколишнє середовище, від чого покращується екологічний стан, а з ним і імідж підприємства. Такі інвестиції можуть принести ряд додаткових позитивних результатів.

Період віддачі інвестицій, які вкладені у проекти ресурсозбереження, становить у залежності від типу проекту, 1,5-6 років, а це є досить швидко, порівняно до інших, традиційних капіталовкладень. І це не є дивним, враховуючи постійне зростання цін на енергоресурси - чим більше вони ростуть, тим більше ви заощаджуєте, а період фінансової віддачі скорочується. Зазвичай, внутрішній показник віддачі інвестицій у ефективне споживання енергії є вищим, ніж ставка відсотка за кредитом, отриманим для здійснення інвестиції. Тобто отримана позика має обмежений вплив на баланс підприємства, а кінцевий фінансовий результат здійсненої інвестиції є позитивним.

Інвестиції у енергоефективність - це "win-win" технології, які дозволяють зберегти енергоресурси підприємства за різними методиками. Для інвесторів-отримувачів кредиту, заощаджених за рахунок більш ефективного споживання енергії фінансових коштів, зазвичай, більш ніж достатньо, щоб розрахуватися за кредитом, отриманим для здійснення цієї інвестиції, у перші ж роки по впровадженню проекту. У той же час, підприємство забезпечує собі конкурентоспроможність на майбутні роки.

Отже, можемо зробити висновки, щодо корисності використання інвестицій як джерел фінансування проектів з ресурсозбереження, а саме енергозбереження для різних категорій:

- позикодавців: банки можуть надавати кредити з низьким для себе ризиком, так як потенційний прибуток від підвищення енергоефективності є очевидним і безсумнівним;

- постачальників: постачальники енергоефективного обладнання підвищують свої доходи, мають можливість збільшувати кількість

робочих місць, таким чином, сприяють росту економіки;

– країни: скорочується залежність країни від імпортованих енергоносіїв, а також зростає її конкурентоспроможність та авторитет її економіки, яка підтверджує свою ефективність;

– оточуючого середовища: завдяки інвестиціям у енергоефективність значно скорочуються викиди та забруднення навколишнього середовища;

– людей: врешті-решт, для людей це і сприятлива екологія, а значить і гарне здоров'я, і зміцнена економіка.

Плавуцька Г.Р.

студ. групи ОА-23

Науковий керівник – к.е.н., ст. викл. – Колещук О.Я.

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ТА ОНОВЛЕННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Необхідною умовою забезпечення функціонування кожного суб'єкта господарювання є основні засоби (ОЗ). Значний рівень фізичного зношення та морального старіння ОЗ підприємств є однією з основних проблем розвитку економіки України. Актуальністю дослідження є проблема оновлення, використання, розширення відтворення ОЗ, яка гостро стоїть перед суб'єктами господарювання. Метою дослідження є розгляд проблем оновлення ОЗ, пошуки їх вирішення, виявлення тенденцій у процесах використання та оновлення ОЗ підприємств України та розробка шляхів зменшення впливу негативних чинників у цих процесах. Суб'єкти господарювання за результатами діяльності залежать від забезпечення ОЗ, їх технічного стану та ефективності використання. Розвиток технологій змушує підприємства шукати можливості фінансування оновлення ОЗ, які при дефіциті фінансових ресурсів та високій вартості кредитування дозволяють використовувати альтернативні джерела фінансування.

Дану тематику досліджували такі науковці як: О.Амоша, Я. Витвицький, В.Геєць, О.Волков, М.Денисенко, А.Загородній, В.Козик, О.Кузьмін, П.Орлов, Й.Петрович, М.Сачко, Р.Фатхутдінов та інші.

Оновлення ОЗ підприємства проводиться у таких формах: шляхом заміни застарілих ОЗ, проведення їх капітального ремонту, модернізації тощо. Важливим є вибір кращої форми оновлення ОЗ з урахуванням технічного стану та інформації про: прогнозні витрати підприємства, пов'язані з ремонтом ОЗ; вартість придбання нових ОЗ; прогнозні витрати підприємства, пов'язані з модернізацією ОЗ; очікувані техніко-економічні показники експлуатації кожного елемента ОЗ після здійснення їх заміни, капітального ремонту чи модернізації. Процес управління оновленням ОЗ базується на вирішенні завдань, а саме: оцінювання технічного стану ОЗ; аналізування впливу технічного стану ОЗ на результати діяльності підприємства; діагностування технічного стану ОЗ; розроблення та